

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Dalí

A Salvador Felipe Jacinto Dalí i Domènec (Figueres, 1904-1989), artista surrealista, excèntric/concèntric, li han desvetllat el somni etern. És el que té ser famós. Mai no et deixen en pau. I mentre li treuen l'adana per veure si és pare, ell ho aprofita per escapolar-se al capvespre. Fa un tomb pel Figueres convergent: para l'orella a la cafeteria L'Empordanet, mira TV3, llegeix l'*Ara*, escolta Catalunya Ràdio i els erèctils bigotis es destremen. Un Puigdemont, a fe de Déu, matoll de pèls en cascada eructa que Espanya asfixia, un panxut Junqueras diu que Madrid se'ns cruspeix el pa, la tal Anna Gabriel reclama que la Catedral de Barcelona sigui expropiada per fer una escola de teatre. Desconcertat i monàrquic que és, Dalí recorre al diari de tota la vida, *La Vanguardia*, per contrastar. El fulleja, tot són relats contradictoris, i topa, redéu!, amb una altra tal, Pilar Rahola, oberta de quatre cames davant el zel republicà. I tot d'una Dalí s'arrenca: *Cantaria cançons com uns marins de guerra/ duria uns pantalons acampanats de baix./Ni sabria els meus fills quan/ tornaria a terra*, del Salvat-Papasseit que se sap de memòria. Així, el rodamón Dalí decideix regressar al taüt d'una Figueres guiri que pesa figues. *Que m'emigrin!*, resa la nota que ha deixat a peu de nínxol.